Filipeni - Comentarii Jean Koechlin

Această epistolă a fost numită cartea experienţei creştine – experienţă care se rezumă în câteva cuvinte: Hristos îmi este de ajuns. El este Viaţa mea (cap. 1), Modelul meu (cap. 2), Ţelul meu (cap. 3), Puterea şi Bucuria mea (cap. 4). Pavel nu vorbeşte aici ca apostol, nici ca învăţător; el nu este decât un „rob al lui Isus Hristos“. Şi cum s-ar fi putut mândri el cu un titlu mai înalt decât acela pe care l-a luat Stăpânul său? (cap. 2.7). Din fundul temniţei de la Roma, le scrie iubiţilor săi filipeni, dintre care cunoaştem pe Lidia şi pe temnicer (Fapte 16). Dragostea lui vie pentru ei se exprimă prin rugăciuni (v. 8). Remarcaţi înlănţuirea cererilor: dragoste, adevărata cunoştinţă, discernământ spiritual, umblare curată şi dreaptă, rod care rămâne (v. 9-11).Apoi îi încurajează cu privire la prizonieratul său. Această lovitură pe care vrăjmaşul gândea s-o dea evangheliei contribuise, din contră, la înaintarea ei. Împotrivirea făţişă, calculată să-i descurajeze pe martorii Domnului, are în general efectul de a le mări rezistenţa la agenţii distructivi.Care este atitudinea apostolului când află că evanghelia este uneori vestită în condiţii atât de discutabile? Nicio nelinişte sau critică! Şi nici invers, deci nicio dorinţă de a se asocia cu aceasta, ci numai o bucurie sinceră de a vedea lucrarea lui Dumnezeu împlinindu-se, oricare-ar fi fost instrumentele!

Inima omului a fost în aşa fel întocmită, încât ea nu suportă să fie goală. Este încercată de o foame pe care lumea, asemenea unui vast magazin, încearcă s-o satisfacă printr-o varietate de mărfuri, dintre cele mai de dorit. Ştim însă, din experienţă, că o vitrină (cu alimente), oricât de atrăgătoare ar fi ea înainte de masă, încetează să ne mai tenteze la două ore după masă. Este o comparaţie puţin întâlnită, însă care ne ajută să reţinem că nimic nu mai poate exercita vreo atracţie pentru o inimă plină de Isus. Aşa era cu iubitul apostol: Hristos era unicul său Obiect, singura lui Raţiune de a trăi. Cine ar îndrăzni să ia pentru sine versetul 21? Şi totuşi, înaintarea creştinului constă în a-l realiza cu fiecare zi tot mai mult. Hristos îi era îndeajuns lui Pavel pentru a trăi şi pentru a muri. În faţa unei asemenea alternative, el nu ştia ce să aleagă. Murind, Îl câştiga pe Hristos; trăind, Îl slujea pe Hristos. Dragostea pentru sfinţi îl făcea să încline mai degrabă să rămână.Apărarea evangheliei, ca orice luptă, implică suferinţe (1 Tesaloniceni 2.2b). Acestea însă sunt un dar de har de la Domnul de aceeaşi valoare ca şi mântuirea, un privilegiu pe care El îl acordă sfinţilor (v. 29). În loc să-i plângem pe creştinii persecutaţi, n-ar trebui mai degrabă să-i invidiem? Cel puţin să ne rugăm pentru ei. Astfel vom lua parte împreună cu ei la lupta pentru adevăr.

Pentru a găsi calea către toate inimile, pentru a „câştiga“ un frate şi a linişti un conflict, nu există decât un secret: renunţarea la sine. Contemplându-L şi adorându-L pe neasemuitul nostru Model, vom putea învăţa aceasta – potrivit cuvintelor Sale: „oricine se înalţă (pe sine însuşi) va fi smerit (de Dumnezeu) şi cine se smereşte (el însuşi) va fi înălţat (de Dumnezeu)“ (citiţi Luca 14.11 şi 18.14). Două istorii diametral opuse sunt rezumate în această scurtă frază: cea a primului Adam, neascultător până la moarte, căruia i-a urmat o rasă ambiţioasă şi răzvrătită; şi cea a lui Hristos Isus care, din dragoste, Şi-a dezbrăcat gloria divină şi „S-a smerit“ pentru a deveni Om, „golindu-Se pe Sine Însuşi“ şi coborând cum nu se poate mai jos, până la moartea de cruce. Chipul de Om, condiţia de Rob, moartea josnică a unui răufăcător, astfel sunt etapele acestei minunate căi. Într-adevăr, Dumnezeu, în toată dreptatea, trebuia să-L înalţe foarte sus în ceruri şi să-L onoreze cu un nume suveran. Sub acest Nume, Isus, deopotrivă atât de glorios şi de dulce, pe care El Îl primeşte pentru ascultare, slujire, suferinţă şi moarte, va fi recunoscut ca Domn şi va primi închinarea universală. Prietene, care este preţul acestui Nume în inima ta?

Model de ascultare (v. 8), Domnul este îndreptăţit să o ceară pe a noastră, în toate lucrurile, „fără murmure şi fără îndoieli“ (v. 14). Absenţa apostolului nu-i scutea de la nimic pe filipeni (v. 12). Dimpotrivă, el nemaifiind acolo pentru a se ocupa de ei, trebuia ca ei înşişi să vegheze ca nu cumva să nu le reuşească cariera creştină. Luminătorii sau stelele (v. 15) sunt corpuri cereşti, strălucitoare în timpul nopţii, permiţând oamenilor să se orienteze şi indicând ora. Aşa sunt creştinii în noaptea acestei lumi. Cuvântul tradus prin „a lucra“ are sensul exact de „a cultiva“, implicând deci o serie de operaţii răbdătoare, cum ar fi smulgerea buruienilor (gânduri necurate, practici necinstite, minciuni etc.). Această lucrare însă nu poate fi făcută prin puterile noastre (v. 13). Chiar şi voinţa (sau dorinţa) este trezită în noi tot de Domnul. Dar, de asemenea, ce frumoasă mărturie are ca rezultat (v. 14-16)!Să privim în acest capitol exemplele de devotament, începând cu cel mai înalt, cel al lui Hristos, apoi cu cel al lui Pavel asociat filipenilor (v. 16, 17), cu cel al lui Timotei (v. 20) şi, în sfârşit, cu cel al lui Epafrodit (v. 25, 26, 30). Prin contrast, ce trist răsună versetul 21! Noi cu cine dorim să ne asemănăm?

În afară de oameni ai lui Dumnezeu precum Timotei şi Epafrodit, care trebuia să fie primiţi şi cinstiţi (cap. 2.29; 1 Corinteni 16.15-18), existau şi lucrători răi, de care filipenii trebuia să se păzească. Aceştia predicau o religie a lucrărilor, care-şi punea încrederea în carne şi care se hrănea din consideraţia oamenilor. Dacă cineva ar fi vrut însă pe drept a face caz de titluri omeneşti, acesta era tocmai Pavel, iudeu de elită, cât se poate de ortodox şi de plin de zel în ce priveşte legea... El aliniază toate aceste avantaje, ca într-un impunător registru de conturi, trage o linie şi scrie: „pierdere“. În acelaşi fel cum este de ajuns să răsară soarele, pentru a face să pălească toate stelele, un singur Nume, cel al lui Hristos glorificat, eclipsează de atunci, în inima apostolului, toate sărmanele deşertăciuni pământeşti; ele sunt estimate nu numai ca fiind fără valoare, ci chiar ruinătoare. Şi nu este un sacrificiu să renunţi la gunoaie! Domnul să ne înveţe să ne debarasăm cu bucurie – aşa cum Bartimeu şi-a aruncat mantaua – de toate cele pe care încă ne întemeiem reputaţia şi cu care ne îndreptăţim! Numai cu acest preţ Îl vom putea „cunoaşte pe El...“, intrând în ceata Sa, pe drumul Său de renunţare, de suferinţă, de moarte, dar de asemeni de înviere (Matei 16.21,24).

În general, oamenii care pe pământ realizează ceva important sunt cei care au o singură pasiune. Fie că este vorba de a cuceri Everestul, de a obţine un premiu Nobel sau de a lupta cu un invadator, întotdeauna unii ca aceştia sunt găsiţi ca oameni de acţiune, gata să sacrifice totul pentru un plan măreţ. Astfel era Pavel, după ce a „fost apucat de Hristos“ (v. 12; comp. cu Ieremia 20.7): se ştia angajat în alergarea creştină şi, ca un atlet destoinic, continua efortul fără să se întoarcă şi fără măcar să privească înapoi, gândind numai la premiul final (citiţi 2 Timotei 4.7). Şi el se oferă să ne fie antrenor şi ne invită să-l urmăm pe aceleaşi urme (v. 17)! Să uităm, ca şi el, de lucrurile care sunt în urmă: de succesele noastre, care ne-ar târî spre îngâmfare; de eşecurile noastre, care ne-ar descuraja! Şi să ne îndreptăm spre ţintă cu efort (în forţă), pentru că această cursă pe «teren accidentat» nu este nicidecum o plimbare! Este o cursă serioasă şi miza ei este de importanţă capitală.Ce inconsecvenţă pentru cel care are cetăţenie cerească să aibă gândurile la lucrurile pământeşti (v. 20)! Despre ce discută doi compatrioţi care se întâlnesc în străinătate? Despre ţară! Vom avea şi noi întotdeauna acelaşi sentiment (v. 15), dacă ne vom întreţine cu ceilalţi creştini vorbind despre bucuriile cetăţii cereşti.

„Bucuraţi-vă în Domnul“, insistă apostolul, deşi lui nu-i lipseau motivele de lacrimi (vezi cap. 3.18). O nefericită ceartă ivită între două surori, Evodia şi Sintichia, tulbură Adunarea. Pavel le îndeamnă – sau mai degrabă le roagă stăruitor – pe fiecare personal, să înveţe – şi pe noi de asemenea – marea lecţie din capitolul 2.2 (comp. cu Proverbe 13.10)! Blândeţea noastră, este ea cunoscută de fraţii şi surorile noastre, de

colegii noştri? Câte certuri ar înceta dacă am conştientiza că venirea Domnului este iminentă! Şi câte griji, în aceeaşi măsură! Prin rugăciune, să ne descărcăm inimile de tot ceea ce le frământă. Pentru a primi imediat răspunsul? Nu neapărat, însă pentru ca Dumnezeu să-Şi poată revărsa acolo pacea Lui desăvârşită (v. 7). Dar cum putem evita gândurile rele? Cultivându-le pe cele bune. Să ne folosim de versetul 8 ca de sita mai multor grilaje. Ceea ce îmi ocupă duhul, în acest moment, este adevărat? ... bun? ... curat? ... vrednic de iubit? ... ziditor? ... Gândurile astfel filtrate şi curăţate nu se vor putea exprima decât prin fapte de aceeaşi natură (v. 9). Şi care va fi consecinţa? Nu numai pacea lui Dumnezeu, ci Dumnezeul păcii în Persoană locuind „la noi“ (Ioan 14.23)!

Pavel îşi aminteşte, fără îndoială, de prima lui vizită la Filipi, de închisoare şi de cântările pe care le cânta acolo împreună cu Sila (Fapte 16.24,25). Din nou întemniţat, nimic nu răpeşte bucuria sa, pentru că nimic nu i-L poate lua pe Hristos. Şi la fel puterea sa. „Am putere pentru toate – spune el în ciuda lanţurilor – în Cel care mă întăreşte“ (v. 13; comp. cu 2 Corinteni 6.10). Ca şi el, să învăţăm şi noi să fim mulţumiţi, oricare-ar fi împrejurările: succes sau greutăţi, sănătate sau boală, vreme bună sau rea ... dacă suntem „mulţumiţi de Domnul“.Deşi foarte săraci, filipenii, prin mâna lui Epafrodit, urmau să-i trimită apostolului un nou ajutor (citiţi 2 Corinteni 8.1-5). Pavel afirmă, din proprie experienţă: „Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuinţă“ – dar nicidecum orice poftă. El angajează responsabilitatea Dumnezeului său, ca şi cum emitea un cec în alb, ştiind că dispune pentru el şi pentru prietenii săi de un credit nelimitat: nimic mai puţin decât „bogăţiile Sale în glorie“ (v. 19; Efeseni 3.16). Dumnezeu să ne dea şi nouă să experimentăm secretul fericitului apostol: deplina suficienţă a Domnului Isus Hristos! Până când, în sfârşit, se va împlini suspinul din psalm: „Voi vedea faţa Ta, ... mă voi sătura de chipul Tău“ (Psalmul 17.15)!

clickbible.org